

Veres Tamás

Eger járatain

(kisregény)

Hetedik fejezet: Nagy bejelentések

Krisztián és Katerina az egykori Csebokszári, ma Felsővárosi lakótelep egyik „C” betűt formázó háza előtt álldogáltak a kapucsengő előtt.

– Hihetetlen, hogy alig fél éve vannak együtt és már össze is költöznek!

Krisztián átölelte Katerinát. Boldog volt, hogy ismét egymásra találtak.

Natália mától együtt lakik Ulrikkal. Az összeköltözés napjára meghívták a barátait is ebédre. Krisztián tanácstalanul kereste Ulrik nevét a kapucsengőn, de nem találta meg. Elővette a telefonját és felhívta a barátját.

– Melyik kapucsengő a tiéd?

– Amelyikre ki van írva a nevem!

– Egyikre sincs kiírva!

– De igen! Ha ennyire analfabéta vagy Vigyori, inkább lemegek értetek!

Natália, aki a nappaliban terítette meg az asztalt kinézett a konyhába, ahol Ulrik tüsténkedett.

– Mi újság?

– Nem találják a nevemet a kapucsengőn. Lemegek értük! Az étel kész van!

Krisztiánnak csörgött a telefonja. Ulrik vigyorgó fényképe jelent meg rajta.

– Itt vagyok a bejáratnál! Hol vagytok?

– Mi is a bejáratnál vagyunk! Az első „C” betűt formáló ház második lépcsőháza előtt!

– Ó! Te szerencsétlen! Én azt mondtam neked, hogy a második „C” betűt formáló ház első lépcsőháza!

– Tisztán emlékszem, hogy mit mondtál! Mindegy! Átsétálunk oda!

Krisztián, miközben Ulrik lakása felé sétáltak, észrevette, amint egy kollégája, Jenő az ötös busszal elhalad mellettük. Messziről megismerték egymást és integettek. Krisztián, ahogy a busz eldöcögött, észrevett valami mást is. A hátsó üléseket néhány suhanc filctollal firkálgatta. Dühösen kapott a telefonjához és írt egy SMS-t Jenőnek, aki természetesen vezetés közben nem olvasta el.

– Utálom az ilyen embereket, akik kárt tesznek más tulajdonában! Lehet, hogy holnap egy kismama vagy egy öreg néni ülne le azokra az ülésekre! Vagy egy gyerek! Remélem, ezek nem valami ocsmányságot rajzoltak az ülésekre!

– Ne idegesítsd magad ilyeneken! Most vendég vagy a barátodnál, nem buszvezető! Hány éve vagytok barátok?

– Négy vagy öt, nem is tudom.

– És még soha nem jártál Ulriknál? Nem tudod, hol lakik?

– Valahogy mindig úgy jött ki a lépés, hogy vagy nálam találkoztunk vagy egy kocsmában. Mostanában cukrászdákban.

– Túl sokat járunk cukrászdába. El fogunk hízni!

Krisztián végigmérte Katerina karcsú derekát. Tudta róla, hogy akármennyit eszik, ő nem hízik el. Ilyen a testalkata. Saját magán észrevette, hogy a nadrágszíján egy lyukkal odébb tudja csak befűzni, mint eddig, de nem azért, mert soványabb lett.

Ulrik vigyorogva fogadta őket.

– Eltévedtetek?

Krisztián nem akart meddő vitába keveredni. Legyintett egyet. A lépcsőházban felsétáltak az emeletre. Katerina nem bírta a liftezést, inkább gyalogoltak.

Natália kinyitotta ellőttük az ajtót és beinvitálta őket a megterített asztalhoz. Krisztián átadta a virágot, amit Natáliának hoztak, Katerina a bort Ulriknak.

– Milyen virág ez? – kérdezte Natália Krisztiánt.

Krisztián kétségbeesetten nézett Katerinára, aki a virágot vásárolta, hogy ő át tudja adni Natáliának.

Ulrik ránézett a virágra és felelt Krisztián helyett.

– Frézia!

– Honnan tudsz te ilyeneket? – kérdezte suttogva Krisztián.

– Négy virágot ismerek fel! A rózsát, a tulipánt, a szegfűt és a fréziát. A frézia volt anyám kedvenc virága.

– Nem hiányzik?

– A frézia? Miért hiányozna? Most hoztatok egyet!

– Az anyád!

– Ott hagyott egyedül az apámmal!

– Fura, hogy évek óta barátok vagyunk és csak pár napja meséltél őszintén a gyerekkorodról! Csak most derült ki, hogy te is a Cseboxban nőttél fel! Hihetetlen, hogy soha nem találkoztunk gyerekkorunkban!

– Lehet, hogy találkoztunk, csak nem foglalkoztunk egymással. Úgy éreztem, most jött el az ideje, hogy meséljek a gyerekkoromról! Megkérem a hölgyeket, foglaljanak helyet! Mi Krisztián barátommal hozzuk a menüt!

Krisztián előzékenyen Katerina alá tolt a széket. Ulrik is odaugrott Natáliához, hogy segítsen neki leülni, de egy percig tartó csókcsata lett az udvarias gesztusból, ahogy egymás közelébe értek. Natália magától ült le. Ulrik szinte lebegett a boldogságtól, amikor kimentek a konyhába.

– Még soha nem láttalak ilyennek! Örülök, hogy jól alakul az életed! – lelkesedett a barátjának Krisztián. – Vége a depressziós korszaknak?

– Azt hiszem, örökre!

– Mit főztél?

– Francia hagymalevest. Kókusztejes indiai csirkét kuzkusszal és rukkolával. A desszert dél-afrikai malva puding lesz.

– Három földrész ételei? Nekem miért nem főztél soha?

– Mert soha nem akartam veled járni! Kifejezetten irritáló tested van!

– Én se veled! Csúnya és szemtelen vagy!

Bevitték a hagymalevest. Előtte megittak egy pohár minőségi bort. Ulrik szerint minőségi volt, mert már három éve a szekrénye tetején volt. Egy kisboltban vette háromszáz forintért. Hiába magyarázták neki a többiek, hogy az olcsó bor hiába van három évig egy szekrény tetején tartva, attól még nem lesz belőle minőségi ital. Ő közölte, hogy a bor minél öregebb, annál jobb.

– Remek szakács vagy Ulrik, de sommelierek ne menj el! A borokhoz nem értesz! – emelte poharát Katerina Ulrik felé.

– Remek szakács? A legjobb! Jobban szeretem a főztjeit, mint őt magát! – mosolygott Natália huncutul Ulrik felé. – Hagyd már ott a biztonsági örködést és menj el szakácsnak!

– Ugyan hová vennének fel nulla gyakorlattal, képesítés nélkül?

– Bárhová, ahol megkóstolják a főztödet! – mondta Krisztián tele szájjal.

Natália megkocogtatta a poharát a kanalával, mint akinek fontos bejelenteni valója van.

– Utólagos engedelmetekkel meghívtam ide még valakit! Tudjátok, legutóbb, amikor Ulrik főzött nekem, én azt mondtam neki, hogy elvinnék a munkahelyemre ételhordóban ebédre a főztjéből. De az ételt nem a munkahelyemre vittem, hanem egy nagyhírű egri étterembe, ahol miután a tulajdonos megkóstolta, közölte, hogy szeretne megismerkedni az emberrel, aki ezt főzte, mert alkalmazni szeretné szakácsként. Szüksége van kreatív emberekre. A tulajdonos nemsokára itt lesz és elhozza a főszakácsát is.

A bejelentést döbrent csend követte. Mindenki azt nézte, Ulrik hogyan fog reagálni. A főztje alapján el tudták képzelni a konyhapult mögött, de már annyira megszokták, hogy ő Ulrik, a biztonsági őr a bankból, hogy furcsa volt nekik az új helyzet. Ulrik tényleg képes lenne rá, hogy a fehér inget séfkabátra cserélje?

– Várjuk meg, mit mond ez a két ember, akit iderángattál! – felelte kissé sértődötten Ulrik.

Natália odalépett hozzá és átölelte.

– Csak szeretném, ha jobb lenne az életed!

– Mióta része vagy az életemnek, jobb lett!

Katerina az ujjával hányást imitált Krisztián felé.

– Ilyen nyálas dumát!

– Csak azért mondod ezt, mert nem ismered Ulrik életének előzményeit! – mordult rá Krisztián és feszengeni kezdett a széken, utána Ulrikhoz fordult. – Egy lakótelepen laksz az apáddal és eszed ágában sincs meglátogatni!

– Nincs beszélhivalóm azzal az emberrel! – felelte Ulrik és visszament a konyhába az üres leveses tányérokkal.

– Miért? Milyen volt Ulrik élete eddig?

– Katerina! Nekem is csak nemrég mondta el, pedig évek óta barátok vagyunk! Nem mondhatom el helyette!

Ulrik belépett a második fogással. Letette az asztalra. Egyre fagyosabb lett a hangulat. Érezni lehetett a levegőben a feszültséget. Csendesen ették az ételt, ami olyan finom volt, hogy utána a tíz ujjukat is megnyalták volna.

Natália szinte bele volt bújva a tányérjába. Most költözött össze Ulrikkel, de lehet, hogy holnap már szét is költöznek? Ő csak jót akart! Ulrik ételei olyanok, mint egy költemény! Nem lehet, hogy nem ossza meg ezeket a remekműveket másokkal!

Krisztián nem tudta, mit tegyen. Semmit nem utált jobban, mint a tehetetlenséget és a tanácsstalanságot. Ő is némán ette az ételt.

Katerina nézte őket és hirtelen a villáját odacsapta a tányérjához. A fém hangoosan csörömpölt a porcelánon. Felállt és mondani kezdte a magáét.

– Ekkora idiótákat, mint ti vagytok, én még nem láttam! Ulrik, itt állsz a lehetőség kapujában és duzzogsz! Az apád itt lakik, szinte a szomszédodban és nem látogatod meg! Évek alatt sokat változnak az emberek! Te is változtál, ő is változott! Lehet, hogy jól meglennétek!

– Az egy szörnyeteg! – csattant fel Ulrik.

– Attól még az apád! Krisztián már nem tudja meglátogatni a szüleit! Én se a testvéremet! De neked még van lehetőség, hogy segíts neki helyre hozni, amit elrontott!

– Katerina! Te ezt nem értheted! Az anyám elhagyott, az apám elüldözött!

– Te nem érted! Ne várd meg, amíg meghalnak, mert egész életedben bálni fogod!

– Azt se tudom, hol van az anyám! Több, mint tíz éve nem hallottam róla! Majd ha bekopogtat itt, az ajtón, akkor talán megkeresem az apámat is!

– A szüleid se tudnak rólad semmit! Valószínűleg azt se tudják, hol laksz! Mégis hogy kopogtatna be az ajtódon?

A kapucsengő hangja törte meg a vitát. Natália felállt a székről és remegő lábakkal odalépett Ulrik mellé.

– Megjött az étteremtulajdonos és a főszakács. Ha úgy gondolod, nem enge-

dem be őket! Sajnálom, ha megbántottalak! Szerettem volna, ha több vagy egyszerű biztonsági őrnél!

– Szeretek biztonsági őr lenni! Ez egy nyugodt munka! Egy étterem konyhájában állandó hajtás van. Gyűlölöm, ha sürgetnek, amikor főzök. Tudom, hogy csak jót akartál, de megbeszélhetted volna előbb velem is!

– Kinyitod nekik az ajtót?

– Nyisd ki te! Már te is itt laksz! Azt engedsz be, akit akarsz! – mondta Ulrik és megcsókolta Natáliát, jelezve ezzel neki, hogy már nem haragszik.

Natália megnyomta a kaputelefon gombját.

– Jó napot kívánok! Igen! Jöjjenek fel! Nyitom!

Natália kiállt az ajtóba és várta, hogy a vendégek feljöjjenek a lifttel.

A liftből egy negyvenes éveiben járó férfi szállt ki, márkás ingben, divatos nyakendőt kötve. Natália, aki nagyon értett a cipőkhöz, megállapította, hogy a férfi cipője kétszer annyit ér, mint az ő egyhavi fizetése. Mellette hatvan év körüli nő szállt ki a liftből. Haját őszre festette az idő vasfoga. Kezében egy fekete táskát cipelt, amelyiket bármelyik piacon meg lehetett kapni. Fekete szoknyát és fekete blúzt vett fel mellé. Úgy tűnt, mintha gyászolna valakit. A férfi odalépett Natália mellé.

– Örülök, hogy újra találkoztunk! Ahogy ígértem, elhoztam a főszakácsát is az éttermemnek. Ő eddig a pesti éttermemben dolgozott, de most itt volt rá szükség, amíg nem találunk magunknak új főszakácsot. Hála önnek, azt hiszem, meg is találtuk!

Natália kétségbeesetten nézett körbe. Ez a két ember ide jött egy jó ajánlattal és tele reménnyel. Amint belépnek a lakás ajtaján, Ulrik minden reményüket szerte fogja foszlatni. Nagy levegőt vett és minden mindegy alapon beinvitálta a két embert.

– A vacsorát elkezdtük. Már csak a desszert van hátra.

– Nem akarunk sokáig zavarni. Csak szeretnék ajánlatot tenni egy ilyen remek szakácsnak!

– Próbálja meg! De figyelmeztetem, hogy elég makacs!

A férfi és a nő beléptek az ajtón. Natália beinvitálta őket az ebédlőbe. Üdvözölték Katerinát és Krisztiánt. Ulrik éppen kivitte a konyhába a második fogás után maradt koszos edényeket.

Natália kiment hozzá.

– Bejössz az ebédlőbe? Csak megmondod nekik, hogy nem vállalod, és elfelejtjük az egészet! Megígérem, hogy a megkérdésed nélkül nem fogok ilyen ostobaságot csinálni többet!

Ulrik belépett az ebédlőbe.

Az étterem-tulajdonos férfi felpattant és kezét fogott vele.

– Üdvözlöm! Nagy Erik vagyok! A barátnője hozta el nekem az ön egyik ételét, és bizton állíthatom, hogy az ön főztje vetekszik a jelenlegi főszakácsom főztjével! Ilyen remekül csak ő bánt eddig az ízekkel a konyhában! Őt is elhoztam, hogy megismerjék egymást! Nincs is annál nagyobb pillanat a gasztronómiában, amikor két ilyen remek szakács először találkozik egymással!

Ulrik nem is törődött vele. Földbe gyökerezett lábakkal állt és a gondolatai valahol messze, a múltban jártak. A főszakácsot nézte, aki ugyanúgy bámulta őt. Ulrik nagyot nyelt és olyan halkán, mintha fojtogatnák, az idős nő felé fordulva megszólalt.

– Szia, anya!

– Szia, Ulrik! – válaszolt az idős nő és elkezdte rázni a zokogás.

Ulrik arcán is folyni kezdtek a könnyek, de próbálta férfiasan leplezni.

Nagy Erik, Krisztián, Katerina és Natália döbbenetben nézték a jelenetet. Az étterem-tulajdonos szólalt meg először.

– Julika, ő a fiad?

– Igen! Évek óta nem láttam!

– Mióta leléptél otthonról! – csattant fel dühösen Ulrik.

– Apád megfenyegetett, ha nem megyek el, minden nap el fog verni engem is és téged is! Azt is kikötötte, hogy téged nem vihetlek magammal, különben megkeres és agyonver mindkettőnket! Próbáltam tőle elválni, de a haverjaival közrefogták a válóperes ügyvédeket, hogy nyolc napon túl gyógyuló sérüléseket szenvedett! Őt is megfenyegették, ha feljelentést tesz, akkor újra megkeresik, és még jobban elverik! Erre én is megfenyegettem, hogy elmegyek, de figyeltetni fogom minden lépését, és ha nem bánik veled rendesen, akkor jobb lett volna neki meg se születni! Ugye, jól bánt veled?

– Egy ideig. Amíg újra el nem kezdtem főzni.

– Az az ember egy idióta, ha nem hagyta, hogy az ön főzési tudománya kibontakozhasson! – szólalt meg az étterem-tulajdonos. – Nem vagyunk valami nagy étterem, mindössze három szakáccsal dolgozunk. Őket kellene irányítania.

A lakásban tartózkodó többi ember kissé morcosan nézett rá.

– Tudom, hogy ez egy meghitt pillanat önöknek, de én üzletember vagyok! Nálam az idő pénz. Az édesanyja még egy ideig itt lesz az egri éttermemben, utána visszamegy Pestre! Mit szólna hozzá, ha újra egy konyhában dolgozhatna az édesanyjával, de most nem bántaná érte senki, hanem még fizetést is kapna érte? Ekkora fizetést!

Egy cetlit nyújtott Ulrik felé, aki elhűlve nézte az összeget. Háromszor annyi volt, amennyit most keres.

– Rendben, elvállalom! De már évek óta a bankban dolgozom, nem lesz rövid a felmondási időm.

Nagy Erik kezét szorított vele.

– Megvárjuk! Addig az édesanya viszi a konyhát. Ha van kedve, munka után jöjjön be hozzánk és tapasztalja meg, hogy működik az egész! Nekem vissza kell mennem a budapesti étterembe. Julika, remélem, nem gond, ha itt hagylak a fiaddal! Biztos sok megbeszélőnivalótok van!

– Ha Ulrik nem bánja!

– Maradj csak! Hozok még egy terítéket!

Natália odalépett Julikához.

– A fia nagyon jól főz!

– Tudja! Tőle tanultam főzni!

Ulrik odalépett Natália mellé és megfogta a kezét.

– Anya, szeretném bemutatni neked a barátnőmet, Natáliát. Ma költöztünk össze! Éppen ezt ünnepeljük a barátainkkal, Krisztiánnal és Katerinával.

Ulrik anyját megint elkezdte rázni a zokogás.

– Olyan sokszor elképzelttem, hogy milyen lenne, ha bemutatnád nekem a barátnődet!

Ulrik elgondolkodott rajta, meséljen-e róla az anyjának, hogy egyszer már házas is volt, de Emesét igyekezett ő is elfelejteni, nem érezte úgy, hogy szükség lenne arra, hogy az anyja bármit is megtudjon az elfuserált házasságáról.

– Gondolom, ünnepélyesebb pillanatra számítottál.

– Elég ünnepélyes nekem ez a nap! Végre visszakaptalak! Amikor betöltötted a tizennyolcat, próbáltalak keresni. Onnantól felnőtt ember voltál, akkor jöttél volna el velem, amikor akarsz! De apád minden nyomot eltüntetett. Elköltöztetek abból a lakásból, ahol együtt éltünk és én nem tudtam, hogy hová. Ha volt egy kis szabadidőm, eljöttem Pestről Egerbe, és az utcákat jártam, hátha megtalállak. Próbáltalak az iskolákban is keresni, de nem adhatták ki sehol az adatait a gyerekeknek. Hiába bizonygattam, hogy az anyád vagyok! Azt mondták, csak akkor mondhatják meg, hol laksz, ha apáddal együtt megyek elkérni ezt az információt. Az internetes közösségi oldalakon is kerestelek, de nem találtalak!

– Apám miatt nem a saját nevemen regisztráltam be. Félttem, hogy ő is megtalál. Csak a legközelebbi barátaim tudják, hogy melyik az én profilom.

– Mióta vagytok együtt?

– Hat hónapja – felelte Natália.

Ulrik kisietett a konyhába a desszertért. Krisztián követte.

– Nem azt mondtad, hogy nem szeretnél konyhán dolgozni, mert nem bírnád?

– Majd megszokom! Olyan összeg volt a celtlire írva, hogy nem lehetett visszatartítani az ajánlatot.

– Te nem az az ember vagy, aki így eladná magát pénzért! Vagy még mindig van valami, amit nem mondtál el?

– Most, hogy Natival összeköltöztünk, felelősségtudóbb lettem. Már nem csak önmagamról kell gondoskodnom!

– Natáliának is van munkahelye! Tudtok ketten is gondoskodni egymásról!

Katerina jelent meg a konyha ajtajában. Natália és Julika annyira elmélyülten kezdtek beszélgetni Ulrikról, hogy udvariasan távozott inkább az ebédlőből.

– Tudod Krisztián, nemsokára gondoskodnom kell még egy emberről.

– Még egyről? Muzulmán lettél és háremed lesz?

Katerina a homlokára csapott.

– Istenem, te pasi! – hurrogtá le a párját. – Natália gyereket vár! Ennyi rávezetésből nem jöttél rá?

Krisztián kényszeredett vigyorral gratulált Ulriknak. Egy nap alatt felfordult a világ, amelyikben eddig élt. Ulrik munkahelyet vált, megtalálja az anyját, gyereke lesz, pedig nemrég még azon nyavalygott, hogy neki talán sohase lesz utódja! Aggódni kezdett, hogy fog alakulni a barátságuk.

Visszamentek az asztalhoz, ahol gratuláltak Natáliának is és elmondták Julikának, hogy nem csak a fiát találta meg, hanem nagymama is lesz.

A desszert elfogyasztása után Julika bocsánatot kért és mondta, hogy neki haza kell mennie, mert holnap sok dolga lesz az étteremben. A kora miatt már többet kell pihennie. Ulrik vele ment. Lekísérte a buszmegállóig.

– Ez ellen valamit tenni kell! – jelentette ki határozottan Katerina.

– Mi ellen? – kérdezte Krisztián.

– Az ellen, hogy az alkoholizmus és a családon belüli erőszak családokat szakít szét. Harcolni kell ellene!

– Mégis hogy akarsz harcolni ez ellen? – kérdezte Natália.

– El fogom érni, hogy legyen akkora szavam a városban, hogy fel tudjam hívni az emberek figyelmét az őket fenyegető problémákra!

– Hogy akarsz te egy ekkora városban valaki lenni? – kérdezte Natália.

– Indulok az önkormányzati választáson. Ha városi képviselő leszek, jobban odafigyelnek arra az emberek, amit mondok.

– Neked semmi esélyed sincs itt képviselőnek lenni! Senki se ismer!

– Még nem! Nem is kell, hogy megnyerjem a választást a kerületemben! Elég, ha jelölt leszek és felhívom a figyelmet rá, hogy jobban oda kellene figyelnie az embereknek egymásra, a városukra és a hazájukra.

– És gondolod, hogy hallgatnak rád?

– Mindenki nem fog, de ha néhány embert meg tudok győzni, hogy álljon mellem, már elértem valamit!

– De nem is vagy magyar állampolgár!

– Azon segítünk nemsokára! Krisztián tegnap megkérte a kezemet és igent mondtam! Újra összeköltözünk mi is!

– Eddig ezt miért nem mondtad? – lelkendezett Natália.
– Ma akartuk bejelenteni ebéd közben, de a ti életekben nagyobb dolgok történtek ma. Ahhoz képest az, hogy mi összeházasodunk, mellékes. Krisztián! Mondj már valamit te is!

Krisztián az ablak mellett állt a függönynél és az utcát bámulta.

- Hol van Ulrik?
- Tudod, hol van! – felelt Katerina. – Lekíserte az anyukáját a buszmegállóba!
- A buszmegálló üres és Ulrik még nem ért fel!

Ulrik feltette az édesanyját a buszra. Elköszönt tőle, de valóban nem a saját lakása felé indult el. Bámulta a helyet, ahol felnőtt. A játszóteret, ahol az osztálytársaival mászókázott gyerekkorában, a kirakatüveget, amit kilóttak focival, a padot, amelyen az első ügyetlen csókját váltotta Pannikával, aki a szomszéd lépcsőházban lakott.

Odaért egy panelházhoz a sok közül. Fel akart csengetni az egyik kapucsengőn. Eszébe jutott, nyolcévesen mennyit szórakoztak a többi gyerekkel, akik a lépcsőházukban laktak, hogy elmentek más panelházakhoz és becsöngettek találmóra néhány lakásba, utána elfutottak.

A lépcsőház ajtaján fiatal pár jött ki babakocsit tolvá maguk előtt. Besurrant a nyitott ajtón és felsétált a lépcsőn az egyik lakáshoz. Bentről hangos röhögés halatszott ki. Megnyomta az ajtó csengőjét.

A homlokán erősen kopaszodó, teljesen ősz hajú férfi nyitott ajtót. Az egyetlen ruha, ami rajta volt, egy kék-fehér kockás alsónadrág. Kezében egy üveg olcsó sört tartott. Az üvegből az ital több mint fele hiányzott már. Kissé kótyagos állapotban volt már az alkoholtól, mert nem tudott egyenesen állni. Dülöngélve, fátyolos szemmel nézett Ulrikra.

Bentről egy rekedtes, enyhén pityókos hang kiáltott ki.

- Ki az?
- Meglátogatott a fiam! Szervusz, Ulrik!
- Szia, apa!

A következő pillanatban egy jobbegyenest indított az apja felé, aki hanyatt esett és a szeme alatt hatalmas lila folt kezdett el éktelenkedni.

- Ezt az anyám és az én tönkre tett életemért kaptad!

Behúzta az ajtót és elindult a lépcsőház felé. Még hallotta, ahogy odabent rohannak apjához az ivócimborái.

- Mi történt veled?
- Meglátogatott a fiam, és végre kiállt magáért! Büszke vagyok rá!

Ulrik ezt hallva egy pillanatra megállt a lépcsőfordulóban.

– Hülyék az emberek! – mondta a lépcsőház falán elhelyezett nonfiguratív graffitinek és elindult haza.

A telefonja le volt némítva, de érezte a zsebében, hogy egyfolytában rezeg. Nem akart beszélni senkivel, amíg haza nem ért. Otthon levetette a cipőjét és visszament a többiekhez az ebédlőbe.

– Már hívogatunk egy ideje! Hol voltál? – kérdezte inkább megkönnyebbülve, hogy semmi baja nincs, mint aggódva Natália.

– Ti erőltettétek, hogy látogassam meg az apámat! Megtettem!

– És milyen volt a találkozás vele?

– Nekem jól esett! – mondta Ulrik. – Apám is jól esett.

Ulrik elmesélte nekik, mit tett pár utcával odébb egy másik panelházban.

– Ez önbíráskodás! – mondta Katerina. – Miért nem jelentetted inkább fel?

– És mit mondjak a bíróságon? Hogy huszonöt, harminc évvel ezelőtt bántalmazott engem és az anyámat? Kiröhögnének! Én soha nem fogom bántani a gyerekeimet és az anyját se!

– Össze is fogtok házasodni? – kérdezte Katerina.

– Dehogy! – kiáltott fel Ulrik. – A házasság hülyeség! Én már voltam házas! Életem legnagyobb ostobaságát követtem el, amikor feleségül vettem egy olyan nőt, aki nem érdemelt meg engem! Az is bolond, aki megházasodik!

Natália próbált neki kézzel-lábbal jelezni, hogy álljon le, de ő folytatta.

– A házasság csak egy papír! Mi is nagy csinnadrattát rendeztünk, jó nagy lagzi volt. Legalábbis Emese jó nagy rokonságot hívott össze. Mivel én nem tudtam elhívni se az apámat, se az anyámat, se a rokonokat, az én oldalamról csak néhány ügyintéző jött el a bankból. A bankigazgató se jött el személyesen, csak küldött nászajándékba borítékban egy ötszáz forintos vásárlási utalványt, ami már le volt járva. A lakodalom után másfél évvel elváltunk. Semmi értelme nem volt a házasságunknak, mint ahogy senki házasságának nincs értelme. Én szeretem Natit, de soha többé nem fogok megnősülni! Ezt már régen megbeszéltük egymás között Krisztiánnal, hogy egyikünk se fog megnősülni! Igaz, Krisztián?

Katerina is ránézett Krisztiánra.

– Igaz, ez Krisztián?

Krisztián átölelte Katerinát és mélyen a szemébe nézett.

– Nem te mondtad Ulriknak, hogy az emberek változnak?

Ulrik Natáliára nézett.

– Ezek miről beszélnek?

Katerina és Krisztián Ulrik elé tették a kezeiket. Ulrik csak most vette észre rajtuk a jegygyűrűket.

– Összeházasodtok? – kérdezte és közben szemrehányóan nézett Natáliára, amiért nem jelzett neki, hogy álljon le a házasság intézményének pocskondiázásával.

Natália sértődötten mutatta, hogy ő jelzett, de Ulrik nem figyelt rá. Katerina felé fordult.

- Hogy történt a lánykérés?
- Krisztián beállított egy nagy csokor vörös rózsával. Fel volt öltözve szmokingba, letérdelt elé, és azt mondta: Megtisztelnél azzal, hogy a feleségem leszel?
- Nahát! Ez olyan romantikus! – tapsikolt izgatottan Natália.
- Tényleg így történt? – kérdezte Ulrik Krisztiántól gyanakodva.
- Ő tisztában volt vele, hogy Krisztián utoljára a középiskolai ballagásán viselt öltönyt. Annak az esélye, hogy szmokingot húz, nagyobb volt, mint hogy Oroszország és az Amerikai Egyesült Államok egyesül és közös államformát hoz létre.
- Katerina felkacagott, Krisztián felröhögött, Natália lelkesedését látva.
- Krisztián szólalt meg.
- Sétáltunk a Dobó téren. Éppen kezdett esni az eső és mi valamilyen fedezéket kerestünk előle. Közben megkérdeztem Katerinát, hogy hozzám jössz feleségül? Erre ő csak annyit válaszolt, hogy persze!
- Ez már inkább jellemző rátok! – mosolygott Ulrik.
- Natália durcásan fordult Katerina felé.
- Nem szép egy kismamát becsapni!
- Katerina odasétált a barátnője mellé.
- Ne haragudj! Örülök neki, hogy az anyaság a legújabb célja az életednek! Ulriké a főzés, az enyém az igazságszolgáltatás, Krisztiáné meg a... Krisztián! Neked mi az életcélod?
- Krisztián megint az ablaknál állt és az utcát figyelte. Az ötös busz éppen a ház közelében haladt el.
- Én embereket fogok eljuttatni olyan helyekre, ahol el akarják érni a céljaikat!
- Valamiféle spirituális guru akarsz lenni, aki megmutatja az embereknek a helyes utat? – kérdezte Natália.
- Krisztián arcán enyhe mosoly futott át.
- Nem! Én buszvezető leszek Eger járatain!